

EVERT'S Memoarer

Gävle Museum

Dec 2000

Att komma hem.

Som fotograf är jag ofta ute och reser. Därför har detta "att komma hem" ofta varit den brännande frågan, när jag efter en hård arbetsdag börjat med hemresan. En av mina reportageresor fick en tragikomisk avslutning. Av tidningen Expressen fick jag ett bra uppdrag. Det gällde att fotografera flygbilder över nya E4:n utanför Gävle. Tidningen ställde sitt tvåmotoriga flygplan till förfogande. Eftersom det såg ut att bli en fin och vacker dag med sol och moln bespetsade jag mig på en trevlig resa. Men när jag kom ut till flygfältet, där flygplanet stod redo med påslagna motorer, hade man på radio utfärdat stormvarning. Visserligen sken solen, men himlen var full av otäcka svarta moln. Det var följaktligen med blandade känslor jag steg ombord på flygplanet. Att det utfärdats stormvarning tycktes inte bekomma piloten det minsta. Färden efter E4:an gick relativt lugnt.

Men när vi närmade oss vårt mål någonstans mellan Gävle och Söderhamn började vinden göra sig kännbar. Flygplanet vinglade och for i kastbyarna. "Det är inte farligt", sade piloten, "och titta så fint solen lyser upp landskapet!" Självt var jag ganska återhållsam med glädjeuttrycken. En journalist, som också var med på flygturen, var kritiskt i ansiktet. Han hade fullt arbete med att hålla sig tryckt mot det halvöppna sidofönstret medan jag fotograferade. Luftdraget fick mig att kippa efter andan. När fotograferingsuppdraget var slutfört lade jag ifrån mig kameran, tog fram en plastpåse och "använde" den. "Även vid enkla flygfotouppdrag blir fotograferna illamående", tröstade piloten. Det hör ihop med att kameran lutar åt ett håll och flygplanet åt ett annat. Efter en lyckad landning på flygfältet påstod piloten att vi klarat färden "riktigt hyfsat". Hemfärden från flygfältet gjordes med taxi. I bilen kände jag mig nöjd och glad över att det gått så bra med flygningen trots stormen. Det var mörkt på gården hemma och i den källargång jag måste passera för att komma till fotolaboratoriet. Med kameran på magen gick jag in genom källardörren. Då snubblade jag över en cykel, som husets barn slängt på golvet. Jag flög och hasade en lång bit in i källargången. Med värkande leder och sönderslaget knä, tänkte jag: "Här klarar man hyfsat en så strapatsrik flygfärd, men två meter hemifrån dyker man på öronen." Så kan det också vara att komma hem.

FOLK & SÅNT torsdag 25 juli 1996

FOLK

Sträng av vrakspillror avslöjade haveriplatsen

Vi fann Nedjans haveriplats den 10 januari i rykande storm 300 meter över 4-5 meters vågor i Gävlebukten.

Gösta Forslund (lilla bilden), 85, kan berätta om den flygspaning efter Nedjan som han och framlidne Gävlefotografen Karl Evert Jäderberg företog i storm och kyla i Gävlebukten.

- Vårt flygplan var en lågvingad Klemm-35 med öppna sittbrunnar, där vi båda satt väl påpalsade utan radio. Endast kommunikation genom talslangar och hörlurar. J-berg var utrustad med en liten Hasselblad-kamera, vi studsade oroligt för att finna det relativt stora ångfartyget men utan resultat. däremot fann vi norr om Eggegrund den tänkbara haveriplatsen varifrån en sträng av vrakspillror i den nordliga vinden pekade mot Upplandskusten. Detta virke härrörde antagligen från fartygets däckslast.

- J-berg ropade "kan du lägre", vilket jag också gjorde fast vägs-kummet ibland träffade planet's vingar. Trots att vi inte kunde finna själva fartyget så fortsatte vi spanandet i en timmes tid när kylan och stormen tvingade oss att återlanda på dåvarande Avans flygfält. Pilot och flygfotograf var åtskilligt frusna och omskakade, fartygskatastrofen och påbörjad isbildning på flygplanet's vingar gav oss en fingervisning att även vi kunnat haverera i den stormande Gävlebukten. Nedjans öde var dock dokumenterat. Fastsblår Gösta Forslund.

Bilden visar Gösta Forslund framför flygplanet Klemm-35, i den främre sittbrunnen hade J-berg sin arbetsplats.